

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

สงสารโลกอยากให้รู้ตัว

มันคงเกี่ยวกับหัดแทรกที่ว่าไม่สบายนี่ เป็นยังไงไม่ทราบเมื่อคืนนี้เป็นทั้งคืนหาเหตุผลไม่ได้ มันก็คงมีเรื่องหัดที่มันมักจะเป็นอย่างนี้เรื่อย ๆ หัดมันคอยแทรกอยู่เรื่อย ๆ ไม่ใช่หัดจริง ๆ นะ มันหัดอะไรอยู่ในนี้ เมื่อวานปวดหมดทั้งตัวเลย ทั้งแขนทั้งขาทั้งตัว ลักษณะครั้นเนื้อครั้นตัวตลอด แต่ว่าจะเป็นไข้จริง ๆ ก็ไม่ใช่ เมื่อคืนก็เป็นตลอด เราหาเหตุผลไม่ได้นอกจากที่ว่าหัด จะว่าหัดจริง ๆ ก็ไม่ใช่อีกแหละ มันเคยเป็นแทรกกันมาได้สี่ห้าปีแล้วนะ เสียงเหมือนคนเป็นหัด มีน้ำมูกแทรกนิด ๆ ตลอดเมื่อวานนี้รู้สึกมันแสดงแปลก ๆ เหมือนจะเป็นหัดแต่ก็ไม่ใช่หัดอยู่อย่างนั้นนะ

ธรรมดาเขาไปหาหมอขู่ไปหมดเลยนะ สี่ห้าปีแล้วนี้ ขู่กับหมอหาหมอเรื่อย นี้ปล่อยเลย อะไรใช้ได้ใช้ไป ๆ เดียวนี้มันเป็นอย่างนั้นนะ มันเป็นของมันเอง อะไรที่ใช้ได้ก็ใช้ไป อะไรที่ใช้ไม่ได้ก็ปล่อยไป ๆ เรื่อยอย่างนี้ ไม่ได้ไปคิดอย่างที่มีคนเคยคิด มันเป็นคนของมันเองนะ ที่มันหว่านมันหว่านอะไร ๆ นี้มันเป็นคนของมันเอง ที่นี้กลับเป็นคนละโลกไปเลย อะไรใช้ได้ใช้ไป อะไรใช้ไม่ได้ทั้งไปเรื่อย ๆ หมดแล้วหรือ ทั้งปีวะไปเลยแน่ะเป็นอย่างนั้นนะ ก็ใช้มันไปอย่างนั้นจะว่าไป ใช้เพื่อประโยชน์แก่โลกแก่สงสาร จะมาเป็นกังวลบำรุงรักษามันกินไปอย่างนี้มันก็ขัดต่อธรรมชาติอีกเหมือนกัน อะไรที่เหมาะสม ๆ ก็ปฏิบัติไปโดยเฉพาะ ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสม ๆ ระหว่างธาตุชั้นธัมกับจิตกับโลก พิจารณากันไปอย่างนั้นเหมาะ

เมื่อคืนนี้ก็ได้อันยาแก้หัดอยู่นะ ฉันทเม็ดหนึ่งพระเอามาให้ มันปวดอะไรภายในไม่รู้แน่ อย่างที่พูดให้ฟังแหละ คือหาสาเหตุไม่ได้ เมื่อวานนี้เป็นทั้งวัน เหตุผลโลกเป็นมายังไง กระทบกระเทือนอะไรบ้างธาตุชั้นธัมไม่เห็นมี แต่มันก็เป็นของมัน แขนนี้ปกติก็ไม่ปวดไม่ขัด ถ้ากระดูกกระดูกมันก็เป็น ส่วนที่ยังไม่หายชัดตรงไหนมันก็แสดงออก แต่เมื่อวานแสดงทั้งวันแปลกอยู่ แข็งขาปวดไปหมด ทั้งวันไม่มีอะไรกระทบกระเทือน จากนั้นมาก็มีลักษณะครั้นเนื้อครั้นตัวอยู่ในนี้

เมื่อวานนี้ไปภูเรือเอาของไปส่ง ภูเรื่อนี้เราให้ประจำเดือน ๆ ละหนึ่งหมื่น หนองบัวช่อเดือนละสองหมื่น นายูงเดือนละสองหมื่น อันนี้สำหรับครัวคนไข้ก๊อจะไม่เพียงพอ เพราะก่อนจะให้เราจะถามดูเหตุผลทุกอย่างแล้วก็ให้ตามนั้น ไม่ได้ให้สุ่มสี่สุ่มห้า หวงสุ่มสี่สุ่มห้านะ ทั้งให้ทั้งหวง มีเหตุผลโลกบ้างก็ไปตามนั้น ๆ อย่างหนองหานสงเคราะห์คนจนโดยเฉพาะ อันนี้จริงจริง ๆ เวลาถูกตัดงบประมาณไม่มีเงินเดือนเลย ไม่มีเงินเดือนแล้วออกจากนี้จะไปทำงานอะไร ๆ เราก็ถาม ว่าไม่มีอะไรทำแล้วมี

แต่อาศัยนี้เท่านั้น แต่ก่อนเขาให้เดือนละสี่พัน พอตัดงบแล้วไม่มี งามจะไปหากินยังง
 ๆ เขาบอกไม่มีที่ไหนที่จะทำงานหากินได้ เราก็เลยต่อไปให้เลย ให้เดือนละสี่พัน ๓
 คน อันนี้เขาเงินเดือนอะไรขึ้นเราขึ้นให้ ๆ เวลานี้ให้เดือนละเจ็ดพัน ๓ คน นี่เป็นคน
 จน ให้ตลอดมานะสงสาร

มองไปไหน ๆ เราพูดไปเขาจะว่าหลงตาเป็นบ้า จะเป็นบ้ายังไงตาเห็นอยู่ นี่มัน
 ก็หิวอยู่จะให้ว่าเป็นบ้ายังไง ถ้าอย่างนั้นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็เป็นบ้าหมดละซี เป็น
 คนดีแต่พวกเราอย่างนี้ จนกระทั่งถึงไอ้ปุ๊กก็ไอ้หยองเป็นคนดีหมด หมาดีหมด ตาบอดหู
 หนวกแต่พระพุทธเจ้าและสาวกท่านเท่านั้น ถ้าลงเห็นตำตาทันอยู่แล้วยังผิดไป นี่ที่มัน
 สงสารไม่ใช่อะไรนะ มองไปไหน โถ หากว่าธรรมเป็นเหมือนโลกนี้บ้าใหญ่เลยนะ คือจะ
 ตัดจะดันด้วยการช่วยเหลือขนขวายทุกด้านทุกทาง ใครผิดใครถูกยังไงก็จะว่าให้ ๆ
 เพราะมันขัดกับธรรมคือความสงบพอตัว ๆ กับสิ่งที่คิดขวาง ๆ มันนิวเนียยิ่งกว่าตาแห
 นะ ความทุกข์ความสับสนของโลกมันยิ่งกว่าตาข่ายตาแห

เคยเห็นไหมตาข่ายตาแห นั่นละเรื่องความยุ่งเหยิงวุ่นวายของโลกมันยิ่งกว่าตา
 ข่ายตาแห แล้วในน้ำบนบกที่ไหน ๆ แบบเดียวกันหมดฟังซิ มันก็เห็นก็รู้อย่างนั้นจะให้
 พูดว่ายังไง พระพุทธเจ้าสอนโลกท่านสอนด้วยความรู้ความเห็น แต่สำคัญที่ว่าความรู้
 ของธรรมนี้ไม่เหมือนโลก รู้เหมือนไม่รู้ ถ้าช่วยไม่ได้ก็ผ่านไป ๆ ไม่กอบโกยอารมณ์มา
 เป็นทุกข์ทับตัวเอง ก็เท่านั้นเอง มันต่างกัน

นั่นซีโลกตาบอดมันยังลบล้างนรกที่จะเผาหัวมันอยู่ ลบล้างตลอดเวลาด้วยความ
 ความรู้ความเห็นความเป็นในใจ อันใดที่เป็นทางลงนรกแล้วมันเปิดโล่ง ๆ กิเลสเปิดให้
 โล่ง ๆ อันใดที่จะขัดขวางไม่ให้ไปนรก กิเลสขัดขวาง คือความดีทั้งหลายกิเลสมันเข้า
 ขวางไม่ให้ทำ เข้าขวาง ๆ นั่นละที่มันแสดงออกมาว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี ออกมา
 จากกิเลสเท่านั้นบงการ อันนี้เป็นเครื่องมือของมัน พูดออกมาทางปากเป็นเครื่องมือ
 ของความรู้ความเห็นของกิเลส คือกิเลสมันแทรกความรู้ มันดันความรู้ให้รู้ไปอย่างนั้น
 ๆ มันไม่ให้ดันไปทางอรรถทางธรรมความถูกต้องดีงามเลย เวลามันเปิดออกแล้วไม่มี
 อะไรขวางมันก็รู้หมดละซี เวลามันปิดไม่รู้

โห ทุเรศจริง ๆ นะ เพราะฉะนั้นเราสอนโลกเราถึงสอนด้วยความเมตตาแล้ว ๆ
 ไม่มีอะไรเข้ามาแทรกแม่เมตตาหिनเมตตาทรายนเลย ที่ขึ้นชื่อว่ากิเลสจะมาขวางธรรมแล้วนำ
 ไปแสดงออกให้เป็นพิษต่อโลกนี้ เราบอกเราไม่มี ไม่มีก็บอกว่าไม่มี อย่ามาถืออะไรกับ
 เราหนาเราบอก สอนโลกผิดว่าผิด ถูกว่าถูก ควรดุดู ควรแรงแรง ควรเบาเบา มีแต่
 เรื่องของธรรม เหมือนเขาตากไม้ ที่ไหนมันคงงอก็ตากหนักมือ พอเบาลงก็ตาก
 ธรรมดาเรียบ ๆ เรียบร้อยแล้วก็ไม่ต้องตาก อันนี้ก็เป็นอย่างนั้นเป็นกับโลก

เราออกมาช่วยโลกคราวนี้เราช่วยจริง ๆ บอกแล้ว เราไม่มีอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างเราปล่อยหมดทุกอย่างแล้ว มีแต่ความเมตตาสงสารสงเคราะห์โลกอยากให้รู้ตัว พอจะเป็นทางแห่งความสุขได้บ้าง เมื่อรู้ตัวแล้วก็สติสตั้งก็รู้ ตีก็เสริมขึ้น ชั่วก็ละออก มันก็พอเป็นประโยชน์แก่ตนไปเรื่อย ๆ อันนี้ปิดกัน ๆ ปิดบังเป็นกำแพงกันความดี กันอรรถกัณฑ์ธรรม มีแต่กิเลสเดินโล่งไปหมดนี้มันก็พิลึก แล้วยังดันอีกด้วย เอาสุดยอดว่านรกไม่มีนี่ซิ นี่ทำทนายพระพุทธเจ้า ก็คือทำทนายทำลายตัวเองไม่ใช่อะไรนะ พระพุทธเจ้าท่านจะมีอะไรกับโลก ท่านสอนโลกด้วยความเมตตาล้วน ๆ ท่านไม่มีได้มีเสียอะไร ไร่เราผู้มีได้มีเสียเต็มตัวนั่นซิ มันจะกอบโกยเอาแต่ความเสียหายแบกกันไปลงนรก

มันก็ไปคาดชคาดนรกที่นี่ มันไม่ถูกทั้งนั้นแหละ จะไปคาดเหล่านี้คาดไม่ได้นะ เห็นจะเป็นอย่างนั้นจะเป็นอย่างนี้ มีแต่พวกบ้าละคาด ท่านผู้เห็นท่านจะคาดอะไร มองเห็นอยู่นี่จะคาดอะไร เห็นอยู่นี่คาดอะไร มันเห็นอยู่รู้จะไปคาดอะไร ไร่ผู้ที่ไม่เห็นนั่นซิมันคาด หลับตาคาดนั่นซิ ผิดวันยังค่ำ ๆ อยู่จนตลอด แล้วโดนแต่ความทุกข์และความผิดมันก็เป็นต้นเหตุที่จะให้ทำความเสียหาย เกิดทุกข์ขึ้นมาได้ นั้น

เราสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยจริง ๆ มองดูที่ไหนเห็นเป็นความสุขความเย็นใจสบายนี้มันไม่ค่อยมี จะว่าไม่มี ที่มีก็มีอยู่ จึงว่าไม่ค่อยมี แต่เรื่องความทุกข์ที่เกิดมาจากสาเหตุแห่งความผิดต่าง ๆ ยั่วเย้า ๆ ยิ่งกว่าตาข่ายตาแหเต็มไปหมดทั่วโลกทั้งสงสารในน้ำบนบกบนฟ้าอากาศอย่างเดียวกันหมด จิตวิญญาณดวงนี้ตัวสำคัญ มองไม่เห็น ไร่ยั่วเย้า ๆ ก็มองไม่เห็น พวกเรามีแต่แบบมองไม่เห็น พระพุทธเจ้าท่านเห็นหมด ไม่งั้นเป็นศาสดาสอนโลกได้อย่างไร ถ้าสอนแบบโลกก็เป็นโลกนะซิ พาโลกชนฝาชนกำแพงไปละซิ จับดึงออกให้ออกช่องออกทางไม่ยอมออก หัวโดนกำแพง สัตว์โลกเป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้าลากออกตามทางที่ปลอดภัยไม่ยอมไป เอาหัวชนกำแพง ถ้าไม่ได้ชนมันผ่านไปแล้ว ก็เอาขาเตะใส่กำแพง ก็เจ็บขามันนั่นแหละ กำแพงจะเป็นอะไร เจ็บขาเจ้าของ ขาหักก็ขาเจ้าของ มันก็ไม่ว่าตัวจะว่าไง ความหนาของกิเลสเป็นอย่างนั้น

พูดอันนี้เราก็ระลึกถึงที่ว่าโยมที่อยู่จันทน์ แกโมโหเจ้าของสด ๆ ร้อน ๆ เราดูอยู่นี่ แกโมโหให้เจ้าของ แกมานั่งคุยธรรมะกับเรา คือเวลาเราไปสถานีทดลอง เนื่องจากเราสร้างวัดที่นั่นเราไปมาบ่อย ๆ เราไปพักที่ละหลาย ๆ คืน แกมีลูกอยู่ที่ข้าง ๆ วัด ลูกคนนั้นเป็นผู้ไปบอกข่าว พอเห็นเราผ่านมาปั๊บลูกแกไปบอก แกเตรียมของมาเลย อายุแกตอนนั้นดูเหมือน ๗๐ ประมาณ ๗๐ เห็นจะได้มั้ง พอทราบที่เรามาเท่านั้นแกจะเตรียมของปั๊บปั๊บแล้วส่งเสียลูก สู่อ้อมมาเป็นกำวลกับกุนะ นี่ท่านอาจารย์มาแล้วก็จะไปโน้น ท่านกลับมาเมื่อไรก็จะกลับ เท่านั้นแล้วมาเลยโยมคนนี่

แกเป็นนิสัยเด็ดมากนะ เราดูรู้หมด เด็ดมาก ที่นี้ตอนที่แกมาภาวนาเห็นคุณค่าของธรรมแล้วนี่ ก็เห็นที่ใจซี ที่นี้โทษที่มีอยู่ยังงี้ที่แกเคยทำมาแต่ก่อน ๆ ก็อยู่ที่ใจแก แกจึงพูดถึงเรื่องแกว่า โห้ย ผมนี่มันอะไรพูดไม่ถูก มันโหดมันร้ายทุกอย่าง บาปกรรมเต็มอยู่นี้หมดแหละ ตั้งแต่ก่อนมันไม่สนใจกับวัดกับวาเลยแกบอก จากนั้นก็มาพูดถึงเรื่องว่า เพื่อนฝูงเขาชวนไปวัด วัดอยู่ทางโน้น ทางผ่านมานี้ เขาชวนเราไปวัด โห้ย เคียดแค้นให้เขา เขาชวนไปวัดแกก็ว่างั้น เขาไม่ได้พาไปลงนรกอเวจีที่ไหน ไปโกรธไปเคียดแค้นให้เขาทำไม ยังคิดไปอีก มันอยากไปวัดมันทำไมไม่ไป มาชวนกูหาอะไรเคียดแค้นให้เขาแกว่า ถ้าหากว่าเป็นเรื่องความผิดอย่างอื่นตามฆ่าเลย นุ่นฟังซิ แต่นี้ก็เขาชวนไปวัดเขาไม่ได้ชวนไปไหน เราไม่ไปเขาก็ไม่ว่าอะไร แล้วไปโกรธให้เขาทำไม นี่ละความโหดร้ายของผมแต่ก่อนเป็นอย่างนั้นนะ

แกก็ไม่เคยได้เล่าอดีตของแก นิสัยอันนี้ถ้าเป็นทางพาลแล้วฆ่าคนแหละนะ แต่ที่นี่แกก็ไม่เคยเล่า แกเล่าถึงเรื่องความโหดร้ายของแกภายในใจ เขาชวนไปวัดแกยังโกรธยังแค้นให้เขา แกย่ำเรื่อย เขาชวนไปวัด ๆ อยู่งั้น แกว่าให้แก อู๊ย ลักษณะแกทำทางเคียดโกรธให้เจ้าของ โห เวลามันมีดมีดขนาดนั้นนะ ที่นี้เวลาแกดีขึ้นมากมาวัดมาวานี้ ใจใคร่รู้หมด ใจของใครเศร้าหมองส่องใสแกรู้หมดเห็นไหมละ นี่ละที่แกเด็ดเดี่ยวทางธรรมะ แกเด็ด ถ้ามีผู้คอยแฉะแกจริง ๆ แกจะผ่านได้นะ นำสงสาร ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่ได้ไป พอเราไปวัดนั้นที่ไรแกจะมาอยู่วัดเลย ภาวนา โห้ย เก่งมากนะ ดูซิดูจิตใจใครดูรู้หมด จิตใจสว่างกระจ่างแจ้งจิตใจของแกสว่างาม แกเล่าให้ฟังน่าฟัง เราก็งงสารแก แต่เราก้ทำงานทั่วแผ่นดินจะว่าไป จะไปคอยสงเคราะห์คนคนเดียวมันก็ไม่ไหว

นี่พูดถึงความชั่วเวลามันเป็น เอาคนชั่วที่เจอความดีคือธรรมแล้ว มาตำหนิตัวเองให้ฟัง เป็นลักษณะสด ๆ ร้อน ๆ นะ แกโกรธแค้นให้แก ลักษณะทำทางเหมือนจะฆ่าจะแกงใครก็ได้ แกพูดเรื่องของตัวเอง แหมมันโหดจริง ๆ แกว่าอย่างนั้น นี่ละเวลาปิดตามันไม่เห็นนะ โทษกรรมไม่เห็น เวลาเปิดออกแล้วก็มาเห็นโทษของตัวเองนั่นแหละ แต่ก่อนตัวสร้างโทษของตัวเองขึ้นไม่เห็น ยังพอใจสร้าง เวลามันเปิดโล่งออกมาแล้วมันเห็นนะซิ กลับมาตำหนิตัวเองแบบถึงพริกถึงขิงเลย เวลามันมีดมีดจริง ๆ นะ ใจ มันจะไม่เห็นความดีว่าเป็นของดี เห็นความชั่วเป็นของดีทั้งนั้น เพลินเป็นบ้าไปเลย

พูดถึงเรื่องความสงสารมีอยู่ในโลก กับโลกนี้ก็มีแต่ความเมตตาเท่านั้นเราพูดจริง ๆ นอกนั้นเราไม่มีอะไร มีแต่ความเมตตาต่อโลกเท่านั้น อย่างอื่นไม่มี จึงได้อุตสาหะพยายามแนะนำตักเตือนสั่งสอนให้พอรู้เรื่องรู้ราวกันบ้าง จะไปจมกันหมดทั้งประเทศไทยของเราซึ่งเป็นเมืองพุทธนี้ แหมไม่สมควรอย่างยิ่งนะ

วันนี้ก็จะไปส่งเคราะห์โรงพยาบาล จะเอาปัจจัยไปให้ อันนี้ก็ประจำเดือนเหมือนกัน ให้โรจน์เดือนเท่านั้น ๆ ที่เห็นว่าจำเป็นจริง ๆ ถ้าจะให้ทั่วถึงหมดเราก็ไม่ไหว กำลังเราไม่พอ ควรส่งเคราะห์ตรงไหนที่ว่าจนตรอกจนมุมกว่าเพื่อนเราก็ไปช่วย ๆ อยู่ อย่างนั้นตลอด อย่างโรงพยาบาลนี้เปิดโล่งไว้เลย โกดังเราซื้อของไว้เต็มเอี้ยดเลย ซื้อมาไว้อย่างนั้นเป็นประจำ โรงไหนมาก็โรง ๆ ให้หมด ให้เสมอกันหมดเลย เพราะเราสั่งเสียไว้เรียบร้อยแล้ว ให้เสมอกันหมด ๆ ทุกโรง เพราะฉะนั้นเราจะไปที่ไหนไม่ไปที่ไหน จึงไม่ขัดข้องต่อการมารับเอาของจากโรงพยาบาลต่าง ๆ

คิดดูซิอุบล ไกลหรือไกลอุบล ยังฟาตไปทางอำเภอบุณฑริกอีก เลยอุบลไปติดเขตทางนั้นเลย ก็ยังอุตสาหุสำหรับมานะ ไกลขนาดนั้นเขายังอุตสาหุสำหรับมา มาบ่อย ๆ ด้วย ก็แสดงว่าเขาจำเป็นจริง ๆ เขาถึงมา เขาไม่จำเป็นเขาจะมาอะไรไกลแสนไกล จากนั้นมานี้คิดดูซิ น้ำมันดีไม่ตีได้เต็มกลางทางเป็นไร มันไกล นี่ละเราเห็นใจเขาตรงนี้ ถ้าเขาไม่จำเป็นจริง ๆ เขาไม่มา แต่น้ำมันจำเป็นจริง ๆ พอที่จะบรรเทาทุกข์ได้บ้าง การมาดีกว่าไม่มาเขาก็มา นั่นเราคิดไปหมดนะ ให้ ๆ สุดท้ายเวลาจะไปก็เติมน้ำมันรถให้ทุกคัน ๆ เลย เรียกว่าเต็มถัง ๆ น้ำมันเหลือมากน้อยก็แล้วแต่จะเอาให้เต็มถัง ๆ ทุกคันรถตลอดมาอย่างนี้ นี่ละความเมตตา

เราไม่ได้มีอะไรนะเขามาหาหาก็เราเปิดไว้เพื่อทาน เขามารับทานเราเสียใจอะไร มีแต่ความเมตตาสงสารเขา ยิ่งไกลเท่าไรยิ่งเมตตาตามาก เห็นใจเขามาก ถ้าใกล้ ๆ ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง แต่ไกล ๆ นั่นซี ไม่จำเป็นใครจะมา สำหรับเวลาเวลาตั้งวันกว่าจะมานั้นะ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย นั่งรถนี้ตีไม่ตีจะเข้าถึง ๖ ชั่วโมงมั้ง จากอุบลเลยไปอำเภอบุณฑริก บุณฑริกนี้เลยไปทางนั้นอีกนะ อุบลมาทางนี้เราวิ่งรถตั้ง ๕ ชั่วโมง เราไม่ลืมเราไปงานเผาศพอาจารย์ชา นั่งรถเก่งไปเลยฟาตถึงอุบล ๕ ชั่วโมง นั่นรถเก่ง แล้วจากนั้นฟาตไปนั้นอีกเขายังอุตสาหุสำหรับมาคิดดูซิ นี่ละเราเห็นใจเขา เพราะฉะนั้นทางไหนมาบอกว่ามาเออะว่างั้นเลย ถ้าเรายังไม่ตายยังเดินได้อยู่เราจะเดินตลอด นี่ละอำนาจความเมตตาดูเอาซิ จะมีอะไร ๆ กับเขาที่มานี้ โอ้ย ไม่มีเลย ยิ่งเห็นใจนะ ยิ่งมาไกลเท่าไรยิ่งเมตตาตามาก

แต่เราก็สั่งไว้เสมอกันหมด ที่เขามากก็พอดีแล้วกับรถคันหนึ่ง ๆ เต็มเอี้ยด ๆ เรากำหนดไว้เรียบร้อย อันนั้นเท่านั้น ๆ กะตวงให้พอดีกับรถคันหนึ่ง ๆ ให้เต็ม ๆ เหมือนกันหมด ถ้าเราไปเองนี้ก็พิเศษ พวกอาหารสดก็ได้ พวกไก่ตามทาง เช่นอย่างเขาชายไก่หัน ไปนี้เหมาะหมดเลย ชายไก่หันสองฟากทางนี้กวาดเอาหมดเลย ขึ้นรถไปเลย แล้วก็พวกกล้วย นี่ที่ได้พิเศษนะ ถ้าเราไปอย่างนี้กล้วยก็ได้เป็นถุงใหญ่ ๆ ประมาณ ๔ ถุง ๆ ใหญ่ ๆ แล้วพวกไก่พวกอะไร แล้วผ้าขาว ที่เราเอามาจากสวนแสง

ธรรมก็เพื่อโรงพยาบาลนี้เอง สำหรับในวัดนี้เอาไปแจกไม่พอ ต้องเอาทางอื่นเข้ามาเพิ่ม

ที่เราไปกรุงเทพแต่ละครั้งเอามาเฉพาะผ้าขาวอย่างเดียว นอกนั้นตัดขาดไม่ให้เอามา ให้สงเคราะห์คนทุกชั้นคนจนมีอยู่ทั่วโลกดินแดน มีที่ไหนพอสงเคราะห์กันได้สงเคราะห์กันไปเลย ห้ามไม่ให้เอามาวัดป่าบ้านตาด บอกว่าเป็นอันตรายเลย จะเอาเฉพาะผ้าขาวอย่างเดียว ผ้าขาวเอาไปตามโรงพยาบาล สำหรับวัดนี้มีใช้ผ้าขาวไม่อดอยากแหละ แต่จะเอาไปแจกทานมันไม่พอ จึงต้องเอามาจากทางโน้นมาช่วย นี่อันหนึ่งผ้าขาวอันหนึ่งมีเป็นพิเศษไป ผ้าขาว กล้วย อาหารอย่างนี้หนึ่ง นอกนั้นเสมอกันหมด

เราไม่ช่วยกันไม่มีใครช่วยนะ ให้ช่วยกัน อย่าพากันมีนิสัยคับแคบตีบตันทั้ง ๆ สิ่งของมีอยู่ ที่จะสงเคราะห์ซึ่งกันและกันได้พอเป็นไปได้นี้ อย่าตระหนี่ถี่เหนียวนะ ความตระหนี่ถี่เหนียวไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย แม้กับเจ้าของเองก็ไม่เกิดประโยชน์ กลายเป็นเปรตเป็นผีเพราะความตระหนี่มีมากนะในตำรา จะทำบุญให้ทานตระหนี่ถี่เหนียวไม่ยอมทำ เวลาตายมันหวังโยละชิ ทีนี้โทษไม่มากนัก ในชั้นที่พอเป็นเปรตเป็นผีได้มันก็มาเกาะอยู่ตามนั้น เป็นสัตว์ประเภทต่าง ๆ เป็นเปรตเป็นผี สัตว์ประเภทต่าง ๆ เป็นได้ทั้งนั้นเพราะความหวังโย นันมันดีไหมละ ฟังซิ ถ้าหากว่าได้ทำกรรมหนักกว่านั้นไม่มีความหมายที่จะมาเป็นเปรตเป็นผี ตูมเลยลงเลย อันนั้นหนักมากกว่าไปเลย ถ้าไม่หนักมากกว่านั้นก็มาเกาะได้อย่างนี้ละ อำนาจของกรรม

กรรมนั้นก็คือเจ้าของทำเอง ผลของกรรมก็เป็นสมบัติของเจ้าของ ท่านว่า กัมมสสโกมฺหิ เรามีกรรมเป็นของ ๆ ตน ฟังซิ กัมมทายาโท เรามีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นผู้ผูกพันเรา มีกรรมเป็นแดนเกิด กัมมโยนิ กัมมพณฺธุ กรรมเป็นเครื่องพัวพันกับเราตลอดเวลา กลุยาณฺ วา เราทำกรรมดีก็ดี ปาปาคํ วา ทำกรรมชั่วก็ดี ตสฺสทายาโท ภวิสฺสามิ เราจะต้องได้รับผลแห่งกรรมนั้นทุกประเภทไป นี่เวลาเปลื้องกรรมนั้นอยู่กับใคร ใครเป็นคนทำนั้นละเป็นเจ้าของของกรรมนั้น

จึงต้องให้คัดเลือกกรรม อย่าทำสุม่สุม่ห้านะ จมก็เรานั้นแหละผู้จม ถ้าคัดเลือกพอประมาณก็ยังมีสิ่งจุดลากไว้บ้าง เขาลากเข้าเรือจนจำหลักฐานพยานมีก็ลากออกมาได้ หลักฐานพยานคือบุญคือกุศลของเรา ไม่มีหลักฐานพยานก็ตมเข้าเรือจนจำเลยร้อยเปอร์เซ็นต์ เหมือนนักโทษผู้ต้องหา ไม่มีหลักฐานพยานที่จะแก้ตัวได้ก็มีแต่ความผิดก็ตมเข้าเลย ถ้ามีหลักฐานพยานยืนยันที่แก้ตัวได้ก็พ้นออกมาได้ นี่ละบุญกุศลเป็นสักขีพยานในทางดีจุดไว้ ๆ ไม่ให้หลงในทางความทุกข์ความทรมานทั้งหลาย

นี่มันหมดทุกอย่างพูดจริง ๆ นะ ธรรมพระพุทธเจ้าเข้าสู่ใจเต็มหัวใจเท่านั้นล้มหมด สิ่งใดที่เคยปลอมแปลงแฝงอยู่ในจิตใจ ซึ่งคอยเป็นภัยต่อเรามันล้มไปตาม ๆ

กันหมดเลย ธรรมพระพุทธรเจ้าครอบงำที่เดียวกระจายไปหมด จึงว่าไม่มีอะไรสงสัย ศาสดาองค์เอก รับสั่งอะไรสอนอะไรไว้ไม่มีเคลื่อนคลาดนี้ะ แต่เล็กถึงใหญ่สุดไม่มีเคลื่อนคลาด ท่านจึงว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบทุกแง่ทุกมุม หนึ่งก็เป็นหนึ่ง สองเป็นสองเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยกัน ว่าหนึ่งจะเป็นอื่นไปไม่ได้ ต้องคือหนึ่ง ถ้าสองจะเป็นสามไปไม่ได้ ต้องเป็นสอง เป็นใหญ่ในตัวเอง ๆ อันนี้กรรมดีกรรมชั่วหนักเบาไม่น้อยที่ทรงรับสั่งไว้อย่างใดแล้ว นั้นแลเป็นหนึ่งในสองเต็มตัว ๆ เลย เป็นอื่นไปไม่ได้ วันนี้นำพุทธานุสัณหา เอาระวันนีพ้อ มันเหนื่อยนะจะทำยังไง

ที่ตอบไปวันนั้นได้ทราบไหม (ทราบแล้วเจ้าคะ) ที่ว่านั่นเคยมีใครพูดอย่างนั้นมีไหม อะไรก็พุง ๆ เข้าสู่ใจ ๆ นี่ความสว่างไสวสู่ใจซมใจ ๆ ๆ นั้นธรรมดาใช้ไหม บทสุดท้ายว่าใจนั้นแลคือกองไฟ ใส่ปุ๋ยะถอยก็เข้าใจไหมละ นั้นละสุดท้าย มาว่าใจนั้นคือกองไฟว่าอย่างนั้นใช้ไหม คือกองไฟกองโทษใช้ไหมวันนั้นเทศน์สอนมานะ สอนอย่างนั้นใช้ไหม(เจ้าคะ) นั้นแหละสุดท้ายต้องลงที่ใจเลย ใครเทศน์อย่างนี้เคยมีไหม มันควรได้ฟังก็ได้ฟังเอง ธรรมเหล่านี้เราไม่เคยพูดให้ใครฟัง เมื่อไม่ถึงบทถึงบาทพูดไม่ได้ผิด เมื่อถึงบทถึงบาทที่ควรจะปล่อยกันแล้วกอดไว้ไม่ได้ นั้นเห็นไหมละ ปังเลย

นั้นละธรรมเป็นประเภท ๆ ก้าวบันได ก้าวขั้นนี้ยังไม่ขึ้นขั้นนั้นแล้วบันไดขั้นนี้จะต้องเหยียบเป็นที่อาศัยเกาะตลอดเวลา พอถึงนี้แล้วปล่อยนี้จับนี้ปู้บ พอถึงขั้นนี้แล้วปล่อยขั้นนี้จับขั้นนั้นปู้บ ๆ ปล่อย จนกระทั่งถึงที่สุดแล้วปล่อยหมด สุดท้ายบันไดถ้าไม่ปล่อยก็เป็นเครื่องกีดขวางใช้ไหม บันไดก็ต้องปล่อย ไม่ปล่อยเข้าถึงบ้านไม่ได้ ที่แรกก็อาศัยบันไดเป็นลำดับลำดับ พอถึงขั้นสุดท้ายบันไดนี้เกาะไม่ได้ ไม่ใช่บ้านเกาะหาอะไรติดฝังเดียว เข้าถึงขั้นที่ว่าอันนี้เป็นไฟเข้าใจหรือเปล่านั้น พอถึงนี้เป็นไฟแล้วติดฝังเลย ที่แรกยังไม่ปล่อยเกาะกันไปเรื่อย ๆ ๆ อย่างนั้นนะ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๙ คือเมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑๑ บาท ๙๘ สตางค์ นั้นได้ไปทุกวัน ๆ แล้วดอลลาร์ได้เมื่อวานนี้เยอะนะตั้ง ๓,๖๓๐ ดอลลาร์ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงไว้แล้วเวลานี้ ๒,๗๕๐ กิโล ทองคำที่ได้หลังจากมอบแล้วเวลานี้ ๙ กิโล ๕๖ บาท ๑๐ สตางค์ จำนวนนี้จะไปหลอมต่อไปแล้วก็จะเข้าเรื่อย ๆ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๗๕๙ กิโลครึ่ง ก็มาเรื่อย ๆ อย่างนี้ ดอลลาร์ก็มา เมื่อเช้านี้เขาก็เอาสมุดดอลลาร์มาให้ดู เราได้ดูเหมือน ๒ หมื่นแล้วนะตั้งแต่กลับมาจากกรุงเทพฯ นี้เอาสมุดมาให้ดู เขาไปเข้าบัญชีดอลลาร์เมื่อวานนี้ เราเก็บหอมรอมริบไปเรื่อย ๆ อย่างนี้จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

แต่โครงการช่วยชาตินั้น เงินโครงการช่วยชาติรู้สึกร้อยหรือ ๆ ไปไม่เห็นเพิ่มสัก ๒-๓ สตางค์เลย มันกุดมันดาวน์ลงไปไม่เข้าท่านะ คือโครงการช่วยชาติที่ติดไว้ข้างหลัง

อยู่ตามปกติเดิม เตี้ยวันนี้ดูบัญชีไหนก็มีแต่บัญชีแห้งผาก ๆ อ้าว มันตายกันหมดเมืองไทยแล้วหรือเราก็ออย่างนั้นซิ ก็เราเป็นคนอ่านบัญชีนี่ อ่านวันไหนตัวเลขเท่าเก่ามันก็เบื่อจะอ่านนะซิ ได้ ศูนย์ ๆ ๆ อยู่อย่างนั้น หนึ่งไม่มีเลย มันตายกันหมดแล้วหรือเมืองไทยเรานี้เราก็ออย่างนั้นซิ ยังเหลือแต่หลวงตาบัวที่อ่านบัญชีวาก ๆ ได้แต่ศูนย์ ๆ นี้หรือ

กุฎิที่ว่างก็พักได้นะ ถ้าสงฆ์ก็ถามนี่ก็แล้วกัน ที่ไหนสะดวกสบายเราเปิดโล่งให้หมดเพื่อความสะดวกสบายสำหรับผู้มาภานา ไม่ได้มีเจาะจงว่ากุฎิหลังนี้เป็นของคนนั้น ๆ ไม่ได้ เราไม่ห้าม ขนบเข้าหนหนึ่งแล้ว เป็นเศรษฐกิจใหญ่ที่ว่างก้ามใส่ใครต่อใครมาทั่วโลก แล้วมาวางก้ามใส่เรา จับเอาที่เดียวหลงทิศไปเลย มาสร้างกุฎิขึ้นมาแล้วมาเป็นของตัวเองขึ้นในวัดละซิ พอไปนี่ลือกกุญแจไว้ไม่ให้ใครเข้าอยู่ ที่นี้เวลาจำเป็นคนมาเราไปหาที่พักให้เลย คนที่ควรวางไว้ส่วนต่ำส่วนสูงเป็นระยะ ๆ ตามสมมุติใช้ไหมละไปดูเห็นแต่ลือกกุญแจไว้ก็ดูซิ พอคุณนี่เจ้าของออกมาก็ขนบเลย รื้อออกให้หมดกุฎิหลังนี้อ่ามาไว้ขวางวัดนะ มาหวงกรรมสิทธิ์ไว้ทำไม ขึ้นเลย

เศรษฐกิจใหญ่ไม่เคยเห็นคนทุกข์ตะเข้ใจ ผิดกับเศรษฐกิจใหญ่ละซิเข้าใจไหม ทำไมมาปิดไว้ทำไมอย่างนั้นนะ ถ้าเขามาอยู่มันสกปรก เทวดาตนไหนมาอยู่มันสะอาดเท่านั้นซิ ชัดเข้าไป ให้อ้อเตี้ยวันนี้ ไม่รื้อเตี้ยวันนี้เอากุญแจมา ไปถึงบ้านก็รีบไปเอากุญแจมาให้เลยเห็นไหม นี่ละทุกข์ตะเข้ใจพาดกับเศรษฐกิจ มันไม่ใช่ธรรม นี่เป็นสาธารณะ ผู้ควบคุมมีอยู่ผู้คุมต้องเป็นธรรม เราดูด้วยความเป็นธรรมทุกอย่าง เพราะฉะนั้นถึงว่าที่ไหนว่างสมควรแก่ผู้ใด ๆ แล้วให้อยู่ได้ตามสบาย ๆ สิ่งที่เป็นพิเศษก็คือว่า หลังไหนที่เราจะสงวนไว้เพื่อใครก็มีเหตุผลกับเราอีก นั้นเราจะบอกไว้ หลังนี้รื้อไว้ก่อนนะ คือมีเหตุผลแล้วเข้าใจไหม อันนี้ให้ไปพักนะ ที่สะดวกสบายที่นั่นให้ไปพักภานาให้สบาย

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd